

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ.

Τοῦ Ἑρانيστοῦ ἡ ἔκδοσις διακοπεῖσα πρὸς καιρὸν μὲ λύπην ἀλλ' ὄχι καὶ μὲ ζημίαν τῶν συνδρομητῶν, οἵτινες ἔλαβον πλήρη τὰ δώδεκα τοῦ πρώτου ἔτους φυλλάδια, συγκείμενα μάλιστα ἐξ ὀγδοήκοντα τυπογραφικῶν φύλλων ἀντὶ ἐβδομήκοντα καὶ δύο εἰς ἅ καὶ μόνον περιωρίζετο τῶν ἐκδοτῶν ἡ ὑπόσχεσις, ἐπαναλαμβάνεται ἤδη κατὰ τὰς εὐχὰς τοῦ φιλομαθοῦς κοινοῦ ἐπ' αἰσιωτέροις οἰωνοῖς.

Εἰς τοὺς ἐξ τοῦ πρώτου ἔτους συντάκτας προστετέθησαν ἤδη πολλοὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἐν τῇ πρωτευούσῃ ἐλλογίμων καὶ ἐπιστημόνων ἀνδρῶν, συμπροθυμούμενοι εἰς τοῦ συγγράμματος τούτου τὴν πρόοδον καὶ βελτίωσιν· ἡ διοίκησις τοῦ ἔργου διετέθη καταλληλότερον· ἡ ἔκδοσις τῶν φυλλαδίων, ἥτις καὶ τὸ πόνημα παρεῖχε δυσποριστότερον καὶ τὴν ἔγκαιρον ἔκδοσιν πολλάκις ἐμπόδιζεν, ἐνίοτε δὲ καὶ κόρον παρεῖχεν εἰς τὴν ὀρεξίν τῶν ἀναγνώστων, περιωρίσθη εἰς τέσσαρα ἕως πέντε τυπογραφικὰ φύλλα, καὶ ἡ ἐτησία συνδρομὴ κατεβιβάσθη ἀπὸ τριάκοντα εἰς εἴκοσι δραχμὰς διὰ τε τοὺς ἐντὸς καὶ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους συνδρομητὰς, εἰς τρόπον ὥστε τοῦ λοιποῦ, ἡ ὕλη θέλει εἶναι ποικιλωτέρα καὶ οἰκειότερα εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ συγγράμματος, ἡ ἔκδοσις τακτικωτέρα, γινομένη πάντοτε ἀκριβῶς κατὰ τὰς ὠρισμένας περιόδους, ἡ ἀνάγνωσις μᾶλλον εὐάρεστος καὶ ὅσον οἶον τε πλείστης καὶ ὠφελείας καὶ τέρψεως πρόξενος καὶ τέλος ἡ ἀπόκτησις ἐφικτὴ εἰς περισσοτέρους.

Γενόμενοι ἐξ ἀρχῆς συνεργοὶ εἰς τὴν ἀφιλοκερδῆ προθυμίαν τῶν κατὰ πρῶτον ἀναλαβόντων τὴν καὶ ἤδη ἄμισθον σύνταξιν τοῦ μόνου ἰδίως φιλολογικοῦ τῆς Ἑλλάδος περιοδικοῦ συγγράμματος, καὶ πληροφορηθέντες, ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, τοῦ ἔργου τὸ κατὰ πολλοὺς λόγους χρήσιμον, ὡς συντελοῦντος καὶ εἰς τῆς γλώσσης τὴν μόρφωσιν καὶ, τὸ κυριώτερον, εἰς τῶν κοινωφελῶν γνώσεων τὴν εὐκολον καὶ ταχεῖαν διάδοσιν εἰς ἐκείνην μάλιστα τὴν τάξιν καὶ ἡλικίαν τῶν ἀναγνώστων, εἰς τοὺς ὁποίους τῶν σχολείων ἡ φοίτησις εἶναι δυσχερὴς καὶ ἀνοικεῖος, δὲν ἐδιστακ-

μεν παντελῶς νὰ γίνωμεν καὶ πάλιν ὄργανα τοῦ ζήλου τῆς νέας τῶν παλαιῶν καὶ νέων συντακτῶν ὁμάδος καὶ νὰ ἀναδεχθῶμεν τὴν δαπάνην καὶ τὴν φροντίδα τῆς ἐκτυπώσεως μ' ὅλα τὰ ἐμπόδια ὅσα ἀπαντᾷ τῶν ἀρτισυστάτων ἔργων ἢ εὐδοκίμησις, ἐλπίζοντες νὰ εὐρωμεν εἰς τὴν φιλομάθειαν τοῦ κοινεῦ ἱκανὴν συνδρομὴν καὶ βοήθειαν.

Εἶναι τῷ ὄντι αἰσχύνη ὅταν ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ἡ Σμύρνη ἀντιφιλοτιμούμεναι, ἔχουσιν ἤδη ἡ μὲν δύο φιλολογικὰ συγγράμματα, τὴν *Μέλισσαν* καὶ τὴν *Περιστεράν*, ἡ δὲ ἐν τὴν *Φιλολογίαν*, ἡ *Ἑλλάς*, ἡ πρώτη ἐστὶα πάσης γνώσεως καὶ σοφίας, ἀφ' οὗ καὶ νῦν ἔδωκε πρώτη τὴν ὠθησιν πρὸς τὴν νέαν ταύτην πνευματικὴν κίνησιν, νὰ ἡρεμῇ, ὥς νὰ ἀπέκαμε μόλις κινήθεῖσα, ἐν ᾧ προορισμὸς αὐτῆς εἶναι νὰ τρέξῃ ὡς ἄλλοτε ἀκάματος εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεδύθη δεύτερον τοῦτον τῆς ἀνακτήσεως τῶν φώτων ἀγῶνα. Ἀφ' οὗ διὰ τοῦ κραταιοῦ του βραχίονος ὁ νέος Ἕλλην ἀπέδωκεν εἰς τὴν Ἑλευθερίαν τὴν ἀρχαίαν καθέδραν τῆς, πρέπει διὰ τοῦ νοός του νὰ παρασκευάσῃ κάθοδον καὶ εἰς τὰς ἀχωρίστους τῆς Ἑλευθερίας ἀδελφάς, διὰ νὰ ἀκουσθῇ καὶ πάλιν εἰς τὰ περιώνυμα τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Φωκίδος ὄρη ἀντὶ τῆς τραχείας ἀγρίων λύκων καὶ ἀλωπέκων ὑλακῆς ἢ μελίφθογγος φωνῇ τοῦ καλλίστου χοροῦ τῶν θυγατέρων τῆς Μνημοσύνης.

Μόνη φιλολογικῆς τινος ἐφημερίδος ἡ ἔκδοσις δὲν εἶναι βεβαίως τόσον θαυματουργός, οὐδ' ἡμεῖς εἴμεθα τοσοῦτον φίλαντοι ὥστε νὰ ἀποδώσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν τεράστιον ταύτην δύναμιν· εἶναι ὅμως ἀναντιρρήτως ἐν τῶν δραστικωτέρων μέσων ἀφ' ὅσα ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἐπενόησε πρὸς φωτισμὸν τῶν πολλῶν, καὶ ἀφ' ὅσα ἡ ἰδιωτικὴ χεὶρ δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἰδιώτην Λαόν.

Διδάσκαλος περιφορητὸς, περιφέρεται ἀκαταπαύστως καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· ἡ ἀστυνομία δὲν τὸν ζητεῖ διαβατήριον, τοῦ θέρους ὁ καύσων καὶ τοῦ χειμῶνος ὁ παγετὸς δὲν ἀνεχαίτιζει τὸν δρόμον του. Σὲ εὕρισκει πανταχοῦ καὶ εἰς τὸν περίκλυστον σκόπελόν σου καὶ εἰς τὸν ἀπότομον βράχον σου καὶ ἐπὶ τῆς ἀβάτου ἐρήμου σου. Ἐμφανίζεται μὲ τὴν αὐτὴν παρῆρησίαν

καὶ μὲ τὸ αὐτὸ ἔνδυμα καὶ εἰς τοὺς πολυτελεῖς οἴκους τῶν πλουσίων καὶ ὑπὸ τὴν ταπεινὴν στέγην τοῦ πένητος. Δὲν διατάζει νὰ συγκαθῇ μετὰ τῶν οἰκετῶν σου εἰς τὸν πρόδομον, καὶ σὲ παρακολουθεῖ εἰς τὸν ξενῶνα, εἰς τὸ ταμεῖον τῆς σπουδῆς σου, εἰς τὸν γυναικωνίτην καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄδута τοῦ κοιτῶνός σου. Εἰσέρχεται σωκρατικῶς εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ τεχνίτου, ἀδιαφορῶν ἂν εἶναι καλλιτέχνου ἢ βανασουργοῦ, εἰς τὸ πρατήριο τοῦ μεγαλεμπόρου καὶ τοῦ καπήλου, εἰς τὴν λέσχην, εἰς τὸ καφενεῖον, πανταχοῦ, καὶ ἐπανέρχεται περιοδικῶς, κρούων τὰς ποικίλας τῶν παντοδαπῶν τούτων καταγωγίων θύρας, μὴ ἀναπαύμενος μήτε νύκτα, μήτε ἡμέραν, μήτε ἑορτήν, μήτε καθημερινήν. Ἄν σὲ εὕρῃ κοιμώμενον σὲ ἐξυπνᾷ, ἂν τρώγωντα παρακάθεται εἰς τὴν τράπεζάν σου, ἂν εὐθυμοῦντα γίνεται κοινωνὸς τῆς εὐθυμίας σου εὐάρεστος. Σχολεῖον τοῦ εἶναι πᾶς τόπος, ὥρα τῆς διδασκαλίας τοῦ ὁ χρόνος ὁλόκληρος. Κατορθῶναι νὰ τὸν ἀγαπῶσιν ὅλοι καὶ μόνοι νὰ τὸν λησμονῶσιν οἱ εἰσχυγελεῖς. Εἶναι τέκνον γνήσιον τῶν ἠθικῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος· χωρὶς πάθος, ἀλλ' οὐχὶ καὶ χωρὶς φρόνημα, ψέγει ἄνευ πικρίας καὶ ἐπαινεῖ ἄνευ κολακείας· χολή τοῦ εἶναι τὸ μειδίαμα, κέντρον τοῦ ἡ ἀστείότης. Βλέπων τὸ κακὸν ἢ τὸ μάταιον, δὲν ὀργίζεται, δὲν ἀγανακτεῖ, λυπεῖται μόνον, οἰκτερεῖ ἐλεεῖ· ἡ φωνὴ τοῦ εἶναι π ρ ό σ ε χ ε. Τὸ ἀγαθὸν, ἔπου τὸ ἰδεῖν τὸ θαυμάζει, τὸ ἀγαπᾷ πρῶτος αὐτὸς, τὸ κηρύττει ἔπειτα, καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ καταστήσῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀγαπητὸν· ἔργον ἔχει τὸ διδάσκειν, τὸ φωτίζειν· σκοπὸν τοῦ τὸ ὠφελεῖν· δόξαν τοῦ, διότι δὲν εἶναι παντελῶς ἀφιλότιμος, τὴν καρποφρίαν· Μὴ τὸν ἀποβάλετε, ἡ προαίρεσίς τοῦ εἶναι· εὐμενοῦς ὑποδοχῆς ἀξίαι

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 30 Μαρτίου 1842.

Ἐμ. Ἀρτωριάδης.

Σημ. Ἡ Β. περίοδος ἀρχεῖται ἀπὸ 1 Μαΐου· τὸ δὲ Α. φυλλάδιον διανέμεται τὴν 2 Ἰουνίου.

Ἐτησίᾳ συνδρομῇ διὰ τοὺς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κράτους συνδρομητὰς δραχ. 20.